

suures rõmuks oli. Läksid siis mõlemad teele ja said ilma õnnetuseta Saksamaale. Bremeni ülem piis, kõp rõtis nende palumist heaste ja lahkesti vastu, ja ütles: tema ei tahie sedagi teist piiskopiks seada kui Meinharti ennaast, seda tema wagaduse pärast armastas ja kes jo ni suure õnnistamisega seäl Maal olle waimu tööd teinud. Kube ja tema seltsimehed olid wägga rõomjad seda kuuldes, et nende armas õpetaja, neile nüüd pidi piiskopiks saama ja jälle nendega saaks tagasi tulla. Aga Meinhart oli alandsku waimuga ja arwas ise, et tema niisuguse suure auu-ameti mite wäärt ei ole ja ei tahtnud seepärast seda palumist mite vastu rõaita. Kube hafas teda nüüd wägga paluma, et tema ometegi neile piiskopiks tuloks, sest et tema jo Liivi rahwaga tutaw, et nemad teda ka armastaks ja vieniste rõomuga oma waimuliku walitsejaks tahaks vastu rõaita. Siis ei seisnud Meinhart ka enam selle vastu ja sai piiskopiks õnnistatud, ja sõitis Jumala abi peale lootes senna Maale tagasi, kus tema eesmest Jumala sõna seimet oli fulwanud. — Kui Meinhart ja Kube Saksamaalt jälle tagasi tulid, rotasid neid furwad sõnumed. Mitmed, kes jo ristitud olid, olid sel aea ueste paggana usku heitnud. Ueste hafas Meinhart suure waewaga ja wäsimata õpetama ja eksinud hindged õige tee peale tagasi saatma, ja Kube oli temal findlaks truiks sõbraks ja abimeheks õige häda sees. Ikkahel oli ristirahwa hulg pisukene!

Kahed ued findla lõssi lašlis Meinhart rahwale

ehitada, teine oli Kirklaudu (Kirchholm), Wâina jõe saare peäl, teine Taali (Dahl) jõe kaldal. Ni faua kui neid ehitati, tuli rahwas fül jälle ja lašlis ennast rištida, oga ni pea kui need findlad hined walmis ja nende fätte olid annetud, jätsid nemad rišti-usku maha ja ähwärdasid pealegi teda äraajada ehk tappa, ja ehk oleks se lugu ka fätte tulnud, kui Kube mite ni findlaete tema poole ei oleks hoidnud ja teda warjunud. Kui nüüd Meinhart nägi, et rahwas wägga langekaised ja vastased olid, ja rišti-ust nende seas mite ei hakanud nende seas figgima, läks ka tema loodus nurja ja tuli juba mehel kord se nõu, Saksamaale hoopis tagasi minna ja rišti-usu õpetamist siin Maal üsna üle jätko. Aga ometige jäi se nõu temast jälle maha, sest et mõned rahwa wanemad ja pealikkud teda tulid paluma, et tema neid ilm Jumala sõnata ei jättaks, waid veel fannatades nende juure tahaks jäädva. Aga pärast ei olnud lugu ka mite param.

Poigaline waewaline töö pealegi furwastus, meelee haigus ja pahandus oli fül mehe terwise jo rikunud ja pani teda fiduma. Nastal 1496 ei jõudnud Meinhart mite enam haigewoodi peält filest tõusta ja hafas surma ottaga. Tema saatis selle pärast kāsud wana sobra Kubele ja teiste wanematele tema juure Jumalaga jätmiseks tulla. Madala aga labke healega maenitses tema neid lõiki veel viimakse, kui isa lapsi surma tunnikeses ja palus neid temale võlda, kas nemad pärast tema surma ue piiskopi